Giorgos' Golfinos

giorgos golfinos

expo 28.02.2013 - 13.04.2013
vernissage jeudi le 28 février de 18h à 21h

Το έργο του Γιώργου Γκολφίνου δεν είναι μια ευθεία γραμμή, αλλά ένα σπιράλ στο οποίο κάθε κύκλος βρίσκεται ένα επίπεδο πιο ψηλά από τον προηγούμενο. Οι αφετηρίες αν και είναι πολύ δύσκολο, ενδεχομένως μάταιο, να εντοπιστούν, κατηφορίζουν σα μικροί παραπόταμοι από διαφορετικές εικαστικές πηγές που φέρουν μέσα πολύτιμα ψήγματα καλλιτεχνικών διατυπώσεων της ευρωπαϊκής χειρονομίας, της σημασίας του χρώματος και φυσικά του ευρωπαϊκού ουμανισμού.
Χάρης Σαββόπουλος, Ιστορικός και Κριτικός Τέχνης, Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

L'œuvre de Giorgos Golfinos n'est pas une ligne droite, mais une spirale dans laquelle chaque cycle est d'un niveau plus élevé que le précédent. Les origines, bien qu'il soit très difficile, et probablement futile, de repérer, descendent comme de petits fleuves, provenant des différentes sources visuelles et emportant avec eux les pépites précieuses du geste artistique européenne, de l'importance de la couleur et même de l'humanisme européen.
Haris Savvopoulos Art Historian/Art Critic, Aristotle' s University of Thessaloniki

Kleopatra Liakopoulou

invitation

THEOREMA art gallery RUE BERCKMANS 39, B-1060 BRUXELLES TEL & FAX : 02 537.04.54 GALERIETHEOREMA@SKYNET.BE WWW.THEOREMA-ARTGALLERY.COM

Γιώργος Γκολφίνος

Ο Γιώργος Γκολφίνος γεννήθηκε στο Βέλο Κορινθίας το 1948. Σπούδασε πρώτα γραφικές τέχνες στο Κέντρο Τεχνολογικών Εφαρμογών και στη συνέχεια στην Α.Σ.Κ.Τ. ζωγραφική με τον Γ. Μόραλη και σκηνογραφία με τον Β. Βασιλειάδη. Όλα τα χρόνια των σπουδών ήταν υπότροφος του Ι.Κ.Υ. και διακρίθηκε με 2 βραβεία και 5 επαίνους. Με υποτροφία του Ι.Κ.Υ. συνέχισε τις σπουδές του στην Ecole Nationale Superieure des Beaux-Arts στο Παρίσι με τον J. Lagrange και μετά με τον L. Cremonini. Επίσης παρακολούθησε μαθήματα Τεχνολογίας Υλικών με τον Abraam Pingas στην ίδια σχολή.

Από το 1999 είναι καθηγητής ζωγραφικής στο Τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών του Α.Π.Θ. Είναι μέλος Ε.Ε.Τ.Ε. Από το 2005-2007 Πρόεδρος του Τμήματος.

Συμμετείχε σε επιτροπές του Υπουργείου Πολιτισμού και αλλού. Από το 1980 πραγματοποίησε πολλές ατομικές εκθέσεις σε Ελλάδα και την Κύπρο. Συμμετείχε σε πολλές ομαδικές στην Ελλάδα-Κύπρο-Πολωνία-Γαλλία-Αγγλία-Γερμανία-Αμερική, επίσης 16e "Festivale International de la Peinture" (έπαινος) Γαλλία. 28e και 30e Salon de l'Art Contemporian de Montronge, Salon de Virty-sur-Siene, Γαλλία. "6+6" Benecetenaire de la Revolution Francais, Αθήνα-Nimes-Paris, "In Progress" Γερμανία και Ολλανδία, "Earth-Sing-Earth" Γερμανία, «Dialogues-Διάλογοι» Palais d' lena, Παρίσι. Biennale XIX Αλεξάνδρειας, «ΑΘΗΝΑ ΒΥ ART» 1η Biennale Θεσσαλονίκης, «Εικαστικό Πανόραμα» Θεσσαλονίκη. Έργα του βρίσκονται σε μουσεία και σε δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Giorgos Golfinos

Giorgos Golfinos was born in Velo Corinth in 1948. First studied graphic design at the Center for Applied Technology and subsequently he studied in ASFA (Athens School of Fine Arts) painting with G. Moralis and scenography with V. Vassiliadis. In all of his years of study he was a scholar of States Scholarships Foundation and was honored with 2 awards and 5 praise. With a scholarship from the States Scholarships Foundation he continued his studies at the Ecole Nationale Superieure des Beaux-Arts in Paris with J. Lagrange and L. Cremonini. He also attended courses on Materials Technology with Abraam Pingas at the same school.

Since 1999 he is a professor of painting at the Visual and Applies Arts Department of the Aristotle University of Thessaloniki. He is a member of Chamber of Fine Arts of Greece. The period 2005-2007 he was Chairman of the Visual and Applied Arts Department, School of Fine Arts, Aristotle University of Thessaloniki.

He has participated in committees of the Ministry of Culture and elsewhere. From 1980 he made several solo exhibitions in Greece and Cyprus. He participated in many group exhibitions in Greece-Cyprus-Poland-France-Germany-England-United States of America, also in the 16e "Festivale International de la Peinture" (praise) France. 28e and 30e Salon de l'Art Contemporian de Montronge, Salon de Virty-sur-Siene, France. "6+6" Benecetenaire de la Revolution Francais, Athens-Nimes-Paris, "In Progress" Germany and the Netherlands, "Earth-Sing-Earth" Germany, «Dialogues-Dialogues» Palais d 'lena, Paris. Alexandria Biennale XIX, "LB ATHENS ART" 1st Biennale of Thessaloniki, "Visual Arts" Thessaloniki. His works are in museums and public and private collections in Greece and abroad.

Καλοκαιρινό, 2012
56x76, ακρυλικά σε χαρτί fabriano, πανί και ξύλο

Summer, 2012
56x76, acrylic on paper fabriano, canvas and wood

Στη κάψα του καλοκαιριού, 2011
57x64, ακρυλικά σε χαρτί fabriano, πανί και ξύλο

In the hit of summer, 2011
57x64, acrylic on paper fabriano, canvas and wood

The painter 1, 2012
65x65, ακρυλικά σε μουσαμά

The painter 1, 2012
65x65, acrylic on canvas

The painter 2, 2012
65x65, ακρυλικά σε μουσαμά

The painter 2, 2012
65x65, acrylic on canvas

The painter 3, 2012
65x65, ακρυλικά σε μουσαμά

The painter 3, 2012
65x65, acrylic on canvas

The painter 5, 2012
65x65, ακρυλικά σε μουσαμά

The painter 5, 2012
65x65, acrylic on canvas

The painter 6, 2012
65x65, ακρυλικά σε μουσαμά

The painter 6, 2012
65x65, acrylic on canvas

The painter 7, 2012
65x65, ακρυλικά σε μουσαμά

The painter 7, 2012
65x65, acrylic on canvas

The painter 8, 2012
65x65, ακρυλικά σε μουσαμά

The painter 8, 2012
65x65, acrylic on canvas

The painter 10, 2012
56x76, ακρυλικά σε χαρτί fabriano, πανί και ξύλο

The painter 10, 2012
56x76, acrylic on paper fabriano, canvas and wood

The painter 11, 2012
56x76, ακρυλικά σε χαρτί fabriano, πανί και ξύλο

The painter 11, 2012
56x76, acrylic on paper fabriano, canvas and wood

Giorgos Golfinos. A Greek artist.

The recent European tradition as the yeast of the contemporary Greek painting.

The Greek postwar art was meant to be born among the conflicts of those who wanted the reconstruction of the image, which consented to the moral aspect of the cultural continuity with the 'refined' innovations of the modernity (without the cancellation of the representative - narrative character of painting) and those who, on the one hand searched for their cultural stigma through the procedure of alienation from the values that led to the world's war holocaust and on the other, the critical reception of the new world that was being built by the Western culture.

Contemporary Greek art, though, will emerge from the values generated by the very significant decade1975-85, when Greek society begins to integrate their building process of a new Europe. It was the era when the young artists of the time in Paris, Berlin and Rome experienced the transformation of society, the reflection on the remote from Modernity and consideration of themselves as part of the global art village. Through the conflict and searches of these artists with the establishment of Athens a generation will be formed that will lead the contemporary Greek art into what it is today.

From the beginning, Giorgos Golfinos, incorporated actively and effectively his generation's part, introducing, along with a few other artists, one of the most significant tensions on the new field which was basically a miniature of the International artistic tensions. This specific tension was formed based on constant dialogue, sometimes critical while others alienated, in terms of painting, without binds by the historical formalism or popular 'pre-constructed' manipulations of the image.

Giorgos Golfino's work does not compose a straight line, but a spiral where each circle is higher in level than the one before. Starting points, though difficult, even probably futile, to be tracked, are sloping down like small confluents of different artistic sources containing precious filings of artistic expressions of European gesture, importance of color and certainly European humanism.

However, nothing has left unfiltered and unelaborated, nothing is incorporated to its artistic system self-same and unfamiliar, but everything is coordinated under the principle of the reconstruction of the new man, in a time that is flattening man subjugating (enslaving) his sensitivities and imagination.

This new man is constantly present. Sometimes physically present and sometimes as absence, in relation to nature, that comes into existence as memory or crave. Under no circumstances are the magnificent absolutely captured by senses painted fruits, pines, seashores allegories or symbols. It's not just the need for the presentation of the represented or the appeal to imitation. This does not concern or intrigue him. I'm under the impression that is more like a pointing out, a respect for painting, but mainly the reflection on the meaning of seeing through painting.

Though this issue is as old as the European avant-garde, Giorgos Golfinos is introducing it in a new way through different conditions. Specifically: as optical skepticism, according to which vision can "see" a part of the object. The rest of it is taken over by perception, "filling in" this way the void. Modernism considered that perception must fulfill the object's engagement with the help of the mind.

But the artist, invokes other kind of senses, giving emphasis on synesthesia,* which is the abolition of boundaries of the senses. (e.g. the quality of yellow). Vision becomes simultaneously taste, feeling, scent … In other words, is his way of selecting in order to give emphasis between vision and other forms of representation of the object. Of course, is not just a way, but a biting comment and at the same time an ideological position.

Likewise, the manipulation of the aspect of human illustration by Giorgos Golfinos is very particular. First of all his excellent technical knowledge allows him to visualize the concept of man without any risks of misinterpretation: man and woman, male and female, always the same, with torsion within, no matter if the woman is posing.

The issue is probably in another point, definitely through painting expression. To the destination of painting. He invokes it allusively without identifying the subjects, for the reason that painting is the humanistic conception and expression of the human being without technological delusions. Human – model, always the same, unchanging from the interpretive efforts of art or philosophy.

Man, as subject and at the same time creator of culture, surrounded by significants which are not changing him and his identity. Objection to the Baudrillardish interpretation of man who is being transformed into

* the production of a sense impression relating to one sense or part of the body by stimulation of another sense or part of the body.

meaning only through the constant exchange of the significants that defines him. It is of great interest to observe the way that Giorgos Golfinos embeds the representation of man in his image. Only a few times it is autonomous. On the contrary most of the times it follows the logic of the existential carrier, similar to what other artists have done during the first post-war years (F. Bacon)

Man, in our case enters the image as a painted copy and is being affixed protected as a painting inside an, as well, splendidly painted narrative environment. Relatively to traditional representation, now and in the past, has never negotiated its destruction, like, for example, some of his artist colleagues of the same age have done. Instead, a different way of narration is chosen which seems to be related to Lyotard's perspective. The subject, man and his representation, instead of being smashed, deconstructed and reconstructed freely without rules or conditions, is suggested in a different way by Giorgos Golfinos. It seems to be the boundary of the end; a stable and repetitive model- each artist's field of exercise and at the same time a point of art. Not as an allegory of art of course but as a present and certainty.

Narration through painting is not limited to the previous saying. In an evident contrast to the neo-conservative post-modernity (references and reports with parallel deduction from the frame styles and their meaning) he paints color.

Golfinos, of course is not either neo-expressionist neither the artist with the typical behavior of a colorist. The suggestive through a constant and identical pattern of repetitive man, is a way to show the position of representation. An obvious position with the use of gestural writing thanks to which we will avoid gazing the abyss.

If his humanism which is being deposited with the formation of man- subject is a constant principle of his work, another one is matter creating the substance of his presence inside the painted image, which is color. It is not of course about the color that describes man, but the painterly substance and importance that composes the containing as well him universe. Because color is light. A light that is applied to image under conditions that may have their origins to the modern European post-war tradition, contemporary, conditions created by digital era and culture.

It could be described as refreshing ways and modernized proposals on the perception of color, technical means used for the creation of narrative colors substantially necessary to the contemporary culture that is being illuminated more and more from the milky white screen. Is the color of painting, painting itself that collides the "poor culture" of the digitally reproductive image. Most of us know that the digital image is reproduced with three-color pixels (e.g. the CMYK system), cyan, magenta and yellow.

Giorgos Golfinos paints reds without the use of magenta red, yellows without digital yellow e.t.c. with a kind of writing that shows more resignation than "action". It is not the American type of body action painting (from Pollock to Schnabel) but a more personal interpretation of incidental substantial and sentimental identities. In this way the artist abolish the fundamental hypothesis on the beliefs of action painting, meaning the work as a reflection (that reflects the artist's identity), as it reveals dozens of moments, vision traces, counting the truth in the artist's confession with helping guide the act of self-recognition.

Contemporary Greek art is at a crucial point. Social and economical crisis threats with destruction whatever left untouched by the nouveau riche stormy invasion to whatever projected the lucidity of vanity or with the coating of super modern, artificially valued claimed with a corporatist logic a stand in the recent culture. It seems radical to turn our hopes to that generation of artists who are still meditate through their work reacting to the barbaric market as well as to the so called "confusion" of contemporary art that struggles against cheapness and improvisation of the artistic "discovery" or the unbearable boredom and lightness of digital artists.

Artistic proposals by artist like Giorgos Golfinos, enhances the value of handmade, the magic of two or three dimensional painting and turn their back to consuming-commercial tricks concerning style and level of the post-modern criticism on representation or society. They know how to focus on the substance of the contemporary art problems through the undertaken effort to "reconstruct" the man of today. Such an interpretation jumps up through courses of light and color values of a dry nature finding their place inside the constant culture that the Mediterranean rocky landscapes gave birth.

Thessaloniki January 2013

Haris Savvopoulos
Art Historian/Art Critic
Aristotle' s University of Thessaloniki

Ο Γιώργος Γκολφίνος. Ένας Έλληνας καλλιτέχνης.

Η πρόσφατη ευρωπαϊκή παράδοση σαν το προζύμι της σύγχρονης ελληνικής ζωγραφικής.

Η Ελληνική μεταπολεμική τέχνη θα γεννηθεί ανάμεσα σε συγκρούσεις εκείνων που θέλησαν την ανασύσταση μιας εικόνας, η οποία θα συναιρεί την ηθική παράμετρο της πολιτισμικής συνέχειας με τις «εξευγενισμένες» καινοτομίες του μοντέρνου (χωρίς να ακυρωθεί ο παραστατικός - αφηγηματικός χαρακτήραςτης ζωγραφικής) και εκείνων που αναζήτησαν το πολιτισμικό τους στίγμα αφενός στις διαδικασίες απομάκρυνσης από τις αξίες που οδήγησαν τον κόσμο στο ολοκαύτωμα του πόλεμου και αφετέρου στην κριτική υποδοχή του καινούργιου κόσμου που χτίζει ο Δυτικός πολιτισμός.

Όμως η σύγχρονη ελληνική τέχνη θα αναδυθεί από τις αξίες που γεννά η πολύ σημαντική δεκαετία 1975-85, δηλαδή τα χρόνια που η ελληνική κοινωνία αρχίζει να εντάσσεται στις διαδικασίες ανασύστασης μιας καινούργιας Ευρώπης. Είναι η εποχή που οι τότε νέοι καλλιτέχνες στο Παρίσι, το Βερολίνο και τη Ρώμη βιώνουν τη μεταμόρφωση της κοινωνίας, τον αναστοχασμό της απομάκρυνσης από το μοντέρνο και θεωρούν τον εαυτό τους μέρος του παγκόσμιου καλλιτεχνικού χωριού. Μέσα από τις συγκρούσεις και τις αναζητήσεις αυτών των καλλιτεχνών με το κατεστημένο των Αθηνών θα διαμορφωθεί μια γενιά η οποία θα οδηγήσει τη σύγχρονη ελληνική τέχνη στη σημερινή εποχή.

Ο Γιώργος Γκολφίνος εντάχθηκε εξ αρχής ενεργά και αποτελεσματικά στο πλευρό της γενιάς του, συνιστώντας μαζί με μερικούς άλλους καλλιτέχνες μια από τις ουσιώδεις τάσεις στο καινούργιο τοπίο, που στην ουσία είναι η μικρογραφία των διεθνών εικαστικών τάσεων. Η συγκεκριμένη τάση διαμορφώνεται στηριγμένη στο διαρκή διάλογο, άλλοτε κριτικό και άλλοτε αποστασιοποιημένο, με την έννοια της ζωγραφικής, χωρίς να δεσμεύεται από τον ιστορικό φορμαλισμό ή και από δημοφιλείς «προκατασκευασμένους» χειρισμούς της εικόνας.

Το έργο του Γιώργου Γκολφίνου δεν είναι μια ευθεία γραμμή, αλλά ένα σπιράλ στο οποίο κάθε κύκλος δε βρίσκεται ένα επίπεδο πιο ψηλά από τον προηγούμενο. Οι αφετηρίες αν και είναι πολύ δύσκολο, ενδεχομένως μάταιο, να εντοπιστούν, κατηφορίζουν σα μικροί παραπόταμοι από διαφορετικές εικαστικές πηγές που φέρουν μέσα πολύτιμα ψήγματα καλλιτεχνικών διατυπώσεων της ευρωπαϊκής χειρονομίας, της σημασίας του χρώματος ακόμα και φυσικά του ευρωπαϊκού ουμανισμού.

Τίποτα όμως δεν έχει περάσει αφιλτράριστο και ανεπεξέργαστο, τίποτα δεν είναι ενταγμένο στο καλλιτεχνικό του σύστημα αυτούσιο και ξένο, παρά όλα είναι συντονισμένα κάτω από την αρχή της ανασύστασης του καινούργιου ανθρώπου, σε μια εποχή που ισοπεδώνει τον άνθρωπο εξανδραποδίζοντας τις ευαισθησίες και τη φαντασία του.

Αυτός ο καινούργιος άνθρωπος είναι διαρκώς παρών. Άλλοτε σαν φυσική παράσταση και άλλοτε σαν απουσία, σε σχέση με τη φύση, που υποστασιοποιείται ως ανάμνηση και λαχτάρα. Σε καμία περίπτωση δεν είναι αλληγορίες και σύμβολατα υπέροχα, εντελώς αισθητηριακά δοσμένα φρούτα, πεύκα ακρογιάλια. Δεν είναι απλά η ανάγκη παρουσίας της παράστασης ή η επίκληση στη μίμηση. Δεν τον ενδιαφέρουν και δεν τον αφορούν. Έχω την εντύπωση ότι πρόκειται για επισήμανση, σεβασμό στη ζωγραφική, κυρίως όμως το στοχασμό γύρω από την έννοια της όρασης στη ζωγραφική. Αν και το ζήτημα είναι τόσο παλιό, όσο και η ευρωπαϊκή αβανγκάρντ, ο Γκολφίνος το εισηγείται ξανά μέσα από διαφορετικούς όρους. Συγκεκριμένα: ως οπτικό σκεπτικισμό, σύμφωνα με τον οποίο η όραση μπορεί να «δει» ένα μέρος του αντικειμένου. Το υπόλοιπο μέρος το αναλαμβάνει η αντίληψη, «συμπληρώνοντας» έτσι το κενό. Το μοντέρνο θεώρησε ότι η αντίληψη πρέπει να ολοκληρώσει την πρόσληψη του αντικειμένου με τη βοήθεια του νου. Ο καλλιτέχνης όμως, επικαλείται άλλες αισθήσεις, δίνοντας έμφαση στη συναισθησία, δηλ. στην κατάργηση των συνόρων μεταξύ των αισθήσεων. (π.χ. η ποιότητα του κίτρινου χρώματος). Η όραση γίνεται ταυτόχρονα γεύση, αφή, οσμή... Είναι με άλλα λόγια ο τρόπος που επιλέγει να δώσει έμφαση ανάμεσα στην όραση και σε άλλες μορφές αναπαράστασης του αντικειμένου. Και βέβαια δεν είναι απλά ένας τρόπος, αλλά ένα δηκτικό σχόλιο και ταυτόχρονα μια ιδεολογική θέση.

Και ο χειρισμός, επίσης, στην περίπτωση της ανθρώπινης μορφής από τον Γιώργο Γκολφίνο είναι πολύ ιδιαίτερος. Πρώτα από όλα, η εξαιρετική του τεχνική κατάρτιση του επιτρέπει, να οπτικοποιήσει χωρίς τον κίνδυνο παρερμηνείας, την έννοια του ανθρώπου: ο άνδρας και η γυναίκα, το αρσενικό και το θηλυκό, πάντα ίδιοι, στραμμένοι στο εσωτερικό τους, ανεξάρτητα αν η γυναίκα ποζάρει. Το ζήτημα βρίσκεται μάλλον αλλού, φυσικά, μέσω των ζωγραφικών αποδόσεων. Στον προορισμό της ζωγραφικής. Τον επικαλείται υπαινικτικά, χωρίς να ταυτοποιεί τα υποκείμενα, γιατί ζωγραφική είναι η ουμανιστική σύλληψη και απόδοση του ανθρώπινου όντος χωρίς τις πλάνες της τεχνολογίας. Ο άνθρωπος – μοντέλο, διαρκώς ο ίδιος, αναλλοίωτος από τις ερμηνευτικές προσπάθειες της τέχνης ή της φιλοσοφίας. Ο άνθρωπος

υποκείμενο και ταυτόχρονα δημιουργός του πολιτισμού, εν μέσω σημαινόμενων που δεν τον αλλοιώνουν και δεν μεταποιούν την ταυτότητά του. Αντίλογος στην μπωντριγιαρική ερμηνεία του ανθρώπου που μετατρέπεται σε Νόημα μόνο μέσα από τη διαρκή ανταλλαγή των σημαινομένων που τον καθορίζουν. Έχει μεγάλο ενδιαφέρον όμως να παρατηρήσει κάνεις τον τρόπο με τον οποίο ο Γκολφίνος ενθέτει την παράσταση του ανθρώπου στην εικόνα του. Λίγες είναι οι φορές της αυτόνομης ένθεσης, ενώ αντίθετα τις περισσότερες φορές ακολουθεί τη λογική του υπαρξιακού φορέα, όπως έκαναν και άλλοι καλλιτέχνες στα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια. (F. Bacon)

Ο άνθρωπος εδώ έρχεται μέσα στην εικόνα ως ζωγραφικό αντίγραφο, και επικολλάται προστατευμένος ως ζωγραφική μέσα σε μια, επίσης, εξόχως ζωγραφική αφήγηση ως περιβάλλον. Η αναφορά στην παραδοσιακή αναπαράσταση, τώρα και στο παρελθόν, ποτέ δε τέθηκε στην εκδοχή της «καταστροφής» της, όπως για παράδειγμα είχαν κάνει πολλοί συνομήλικοι του καλλιτέχνες, αλλά επιλέγεται ένας διαφορετικός τρόπος αφήγησης, που δείχνει να συγγενεύει με την αντίληψη του Lyotard. Το υποκείμενο, ο άνθρωπος και η αναπαράστασή του, αντί να κατακερματιστούν, να αποδομηθούν και να συγκροτηθούν ελεύθερα χωρίς κανόνες και όρους, προτείνεται από τον Γιώργο Γκολφίνο διαφορετικά. Σαν όριο του τέλους, ένα σταθερό και επαναλαμβανόμενο μοντέλο – πεδίο άσκησης κάθε ζωγράφου και ταυτόχρονα τίθεται ως σημείο της τέχνης. Τίθεται όχι ως αλληγορία της τέχνης βέβαια, αλλά ως παρουσία και βεβαιότητα.

Η ζωγραφική αφήγηση δεν περιορίζεται μόνο στην προηγούμενη διατύπωση. Σε προφανή αντίθεση με το νεοσυντηρητικο μεταμοντερνισμό (παραπομπές και αναφορές με παράλληλη αφαίρεση από τα στιλ του πλαισίου και του νοήματός τους) ζωγραφίζει το χρώμα.

Ο Γκολφίνος φυσικά δεν είναι ούτε νέο-εξπρεσιονιστής, αλλά ούτε και ο καλλιτέχνης, με την τυπική συμπεριφορά, του κολορίστα. Η προτεινόμενη μέσω ενός συνεχούς και όμοιου προτύπου αναπαραγωγής του ανθρώπου, είναι ένας τρόπος να καταδείξει τη στάση της απεικόνισης, στάση πρόδηλη με τη χρήση της χειρονομιακής γραφής, χάρη στην οποία θα αποφύγουμε να ατενίσουμε την άβυσσο. Αν ο ουμανισμός του, ο οποίος κατατίθεται με τη συγκρότηση του ανθρώπου – υποκειμένου είναι η μια σταθερά του έργου του, η άλλη είναι η ύλη που τον υποστασιοποιεί σαν παρουσία μέσα στη ζωγραφική εικόνα, δηλ. το χρώμα. Δεν πρόκειται βέβαια για το χρώμα που περιγράφει τον άνθρωπο, αλλά τη χρωματική ουσία και σημασία που συγκροτεί το περιέχον αυτόν σύμπαν. Γιατί το χρώμα είναι φως. Είναι φως που εφαρμόζεται στην εικόνα με όρους, οι οποίοι μπορεί να έρχονται από τη σύγχρονη ευρωπαϊκή μεταπολεμική παράδοση, πολύ σύγχρονους, όρους που γέννησε η ψηφιακή εποχή και κουλτούρα. Μάλλον πιο σωστά διατυπώνεται διαφορετικά: είναι τρόποι ανανέωσης και προτάσεις εκσυγχρονισμού της αντίληψης του χρώματος, είναι τεχνικές δημιουργίας χρωματικών αφηγήσεων υπαρξιακά απαραίτητες στη σύγχρονη κουλτούρα που φωτίζεται ολοένα και περισσότερο από το γαλακτώδες λευκό μιας οθόνης. Είναι το χρώμα της ζωγραφικής, είναι η ζωγραφική η ίδια που συγκρούεται άμεσα με τη «φτωχή κουλτούρα» της τεχνολογικής αναπαραγωγής της εικόνας. Οι περισσότεροι από εμάς γνωρίζουμε ότι η ψηφιακή εικόνα αναπαράγεται με πίξελ τριών χρωμάτων (π.χ. στο σύστημα CMYK), του γαλάζιου (cyan), του μαγεντιανού κόκκινου (magenta) και του κίτρινου (yellow). Ο Γιώργος Γκολφίνος ζωγραφίζει κόκκινα χωρίς τη χρήση του μαγεντιανουκόκκινου, κίτρινα χωρίς τα ψηφιακά κίτρινα κ.τ.λ. με ένα είδος γραφής που δείχνει εγκαρτέρηση μάλλον παρά «δράση». Δεν είναι η σωματική χειρονομία του αμερικανικού τύπου ζωγραφικής (από τον Pollock μέχρι τον Schnabel), είναι μια προσωπική εκδοχή τυχαίων υπαρξιακών αλλά και συναισθηματικών συνάμα ταυτοτήτων. Υπό αυτήν την έννοια ο καλλιτέχνης καταργεί τη θεμελιώδη υπόθεση στα πιστεύω της ζωγραφικής δράσης ότι δηλαδή το έργο θα λειτουργεί σαν είδωλο (που κατοπτρίζει τη ταυτότητα του καλλιτέχνη), γιατί παράγει δεκάδες στιγμές-οπτικά ίχνη, τα οποία μετρούν την αλήθεια της εξομολόγησης του καλλιτέχνη με τη βοήθεια μιας πράξης αυτό-αναγνώρισης.

Η σύγχρονη ελληνική τέχνη βρίσκεται σε ένα κρίσιμο σημείο. Η κοινωνική και οικονομική κρίση απειλεί να καταστρέψει ότι επέζησε από τη λαίλαπα της επιδρομής των νεόπλουτων Ελλήνων σε ότι προβεβλημένο κατακτούσε τη λάμψη της ματαιοδοξίας ή με το επίχρισμα του υπερσύγχρονου, επίπλαστα αξιόλογου διεκδίκησε με τη λογική της συντεχνίας μια θέση στο νεότερο πολιτισμό. Είναι λογικό λοιπόν να στρέφουμε τις ελπίδες μας σε εκείνη τη γενιά των καλλιτεχνών που εξακολουθούν να στοχάζονται με το έργο τους αντιδρώντας τόσο στη βαρβαρότητα της αγοράς όσο και στη λεγόμενη «αμηχανία» της σύγχρονης τέχνης που παλεύει να τινάξει από επάνω της, την ευτέλεια και την προχειρότητα του καλλιτεχνικού «ευρήματος» ή την αφόρητη πλήξη και ελαφρότητα των ψηφιακών «καλλιτεχνών».

Εικαστικές προτάσεις καλλιτεχνών όπως ο Γιώργος Γκολφίνος, προτάσσουν την αξία του χειρόπλαστου, τη μαγεία της ζωγραφικής στις δύο ή στις τρεις διαστάσεις και στρέφουν την πλάτη σε καταναλωτικά – εμπορικά τεχνάσματα σχετικά με το ύφος και τη στάθμη της μεταμοντέρνας κριτικής στην αναπαράσταση

ή στην κοινωνία. Γνωρίζουν να εστιάζουν στην ουσία του προβλήματος της σύγχρονης τέχνης της εποχής μας που δεν είναι άλλο από την ανάληψη της προσπάθειας να «συγκροτήσουμε ξανά» το σημερινό άνθρωπο. Μια τέτοια εκδοχή ξεπηδάει από τις διαδρομές του φωτός και των χρωματικών αξιών της άνυδρης Φύσης που εδράζονται στον διαρκή πολιτισμό που γέννησαν τα πέτρινα τόπια της Μεσογείου.

Θεσσαλονίκη, Ιανουάριος 2013

Χάρης Σαββόπουλος
Ιστορικός και Κριτικός Τέχνης
Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

THEOREMA
art gallery

Rue Berckmans 39, B-1060 Bruxelles Tel & Fax : 02 537.04.54 e-mail: galerie theorema@skynet.be http://www.theorema-artgallery.com